

השבוע שעבר היה אולי הסרגי ביותר מאז ההלה המלחמה. הוסון הצרפתי לא נגמר עם הכניעה המלאה לנאצים והפסקת ההתגוננות. הכוחות הריאקציוניים בצרפת שרחקו כל השנים אהדה לפסיטם האיטלקי - הרימו עכשיו ראש (כמה עצוב ומדאב שבמלחמה זו נעשו גם הקומוניסטים למעשה של כוחות מחורים אלה) לא רק מתחוללת קונטר-ריבולוציה בתוך צרפת הסבויה וכל מדיניותה הפנימית הולכת ומשתנה - אלא יש סכנה רצינית שתחת שלטונו של פיסן החווסף צרפת על אויבי אנגליה (בהיותה עדיין רמוסה תחת המגפים של הנאצים בתוך ארצה צרפת שבורה לגמרי ומפורקת נשק. אולם נשארו לצרפת עוד שני כוחות לא פחותי ערך ומושבחות. מאז הודיע פיסן על כניעתו הדריכה כאן את כולנו דאגה אחת מרה : מה יהא על הצי הצרפתי ? ובסוף דבר לא נתגלה הכוח והרוח של השלטון החדש באנגליה - כבהשובה אשר נתן לפני ימים אחדים לשאלה זו. זו היתה חשובה-סרגית מאין כמוה. - אולם החשבה האפשרית היחידה במסיבות הנתונות. אף מאורע אחר לא הפסל ככה, את כל העם האנגלי מאז פרוץ המלחמה כמו מאורע אורן. איני יודע אם מעשה זה פתר את כל השאלה. יתכן לא, כמה אניות מלחמה צרפתיות מסוגלות עדיין ליפול בידי הנאצים, אולם החקווה ששיחקה להיטלר עם כניעת פסן - ⁹ישתלט על צרפת - נתבדתה במידה רבה. כששטתתי באותו יום את חריקת הסנים וקללות הנאצים על ההתקפה "הפירסית" של צ'חצ'יל - ידעתי כמה חשוב (אם כי עגוב) היה מעשה אורן.

לא רק סוכלה מזימת הנאצים לתפוס אמות מלחמה צרפתיות אלא כאן היה אות ברור

לעולם כי כלה ונחרצה מצד אנגליה להלחם עד חרמה.

אין פה אלוסיה על מה שעדיין צפוי לאנגליה במלחמה זו. אולם מוכנים כאן לכל.

באותו יום שהחלט על האולטימטום לעם הצרפתי ראיתי את ²⁰הוא היה מתוח -

כנראה לרגל ההחלטה המרה על הצי הצרפתי - אולם ידידותי כדרכו. השיחה נסבה על המצב במזרח העולם בכלל ובא"י בפרט. לא היו חילוקי דעות בינינו על הערכת התורכים והערבים. מטרת השיחה מצדי היתה כמובן - הגנת א"י והקמת צבא יהודי, והצעתי להשתמש לפי שעה במסגרת של השוטרים

המוסמים לשם אימון צבאי רחב כל היהודים, למען שיהיו מוכנים לרגע שיוכר הצורך בצבא יהודי,

דרשתי שם שחרור 43. *הוא לא יאמין ולא יתבונן.*

מדבריו טל ל. היה ברור לי שהוא התאכזב מ"ידידיו" הערבים, אבל עדיין הוא פהסס

[60-4]

ביחס אלינו. כמעט שאין לי ספק שלאט לאט תחת לחץ *השלישי* ישנה דעתו - והלואי שלא

יהיה מאוחר.

שלום ונשיקות

אבא.